

— Te-ai uitat peste proiectele noastre ?

— Da dom'ne, ambițioase, cu bătaie mai lungă, o rubricăție promițătoare... Să nu rămână numai proiecte...

— Vezi-ți de treabă ! Și nu-s singurele. O să-ți mai spun. Ce-ai zice de Fănuș Neagu, cu „Prietenii mei actorii” ? De Dinu Săraru, cu „Al treilea gong” ? De...

— Totuși, parcă lipsește ceva...

— Ce ?

— Cronica cronicii teatrale.

— He, he, cu propunerea asta am venit și eu, acum patru-cinci ani. Găsește tu criticul care s-o țină și începem rubrica. O ții tu ?

— Nu m-am gândit la mine, ci așa, în general...

— În general, ții tu rubrica asta ?

— De... să mă mai gîndesc.

— Păi vezi ? Gîndește-te bine !

— M-am gândit. O țin.

— Ai mulți prieteni critici. O să ți-i pierzi !

— S-au mai triat ei și regizorii, și autorii, o să se trieze și criticii... „Amic mi-e Platon, dar...”

— N-ai să-i poți ocoli pe „pontifi”.

— Nici ei pe mine.

— Sau vrei doar să-i lauzi ? O să-l critici pe... și pe... sau pe... cei de la revista „Teatrul” ?

— Dac-o să fie cazul... Nu sînt eu omul ăla să împart doar cununile de lauri în stînga și-n dreapta...

— S-ar putea ca uneori să nu fim de acord cu tine, să publicăm și cite-o notă de subsol, în care să ne exprimăm dezacordul.

— Dacă nu e unul gramatical, e bine. Numai să nu mă tăiați de pe-acum, cu măsurile astea de precauție...

— Cînd dai cronica ?

— Cînd începe stagiunea. Toamna se numără bobocii !

— Să nu te răzgîndești peste două-trei luni și

să-mi spui că prea ți-ai aprins paie-n cap, că nu mai ții rubrica asta !

— Să nu vă răzgîndiți voi, din aceleași motive !

Cam asta a fost tot. Și așa am aflat că, de prea multă vreme, nimeni nu-și mai luase plăcuta sarcină de a-și face dușmani toți colegii.

CRONICA CRONICII TEATRALE

În loc de predoslovie

ășa cum e ? Citeată, doctorală, posacă și posomorită, respingînd vorba de duh și cuvîntul de spirit ca pe un sacrilegiu, altele înviiorîndu-se arar cu cite o hitroșenie molcomă, sau, dimpotrivă, răzgiîndu-se mereu, plînd de nuri și de spirit, dar alături de chestiune ? Și asta, pe ici, pe colo, prin părțile ei esențiale, pentru că altfel, prin provinciile literare ale Capitalei, ca și prin capitalele de provincii, mai începe omul o frază și uită s-o ducă pînă la capăt, mai uită să facă acolo un amărit de acord gramatical, mai confundă piesa sau autorul, fie el viu sau mort, mai vede un actor și scrie cu convingere despre altul, că, vorba ceea, din asta n-a murit nimeni. N-o să stea acum fiecare revistă și fiecare jurnal să-și formeze un „specialist” pentru cronica de teatru, cînd de-abia și-au incropit cite unul pentru cronica sportivă !

Ce, nouă nu ni s-a întimplat niciodată măcar o eroare de informație, bunăoară să credem că o piesă străină se reprezintă în premieră pe țară, cînd ea fusese jucată deja, în urmă cu citeva stagiuni, la un alt teatru ? Ba da, dar am constatat atunci că îndreptarea erorii se poate face și pe un ton urban, desigur nu fără maliție, dar și cu un pic de tandrețe colegială.

— Se poate și așa ceva ?

— Se poate, sigur că se poate. Depinde, ce-i drept, de cine semnalează eroarea, dar mai depinde și de proporțiile erorii semnificate.

— Eu nu cred pînă nu văd.

— Nici eu.

— Adică, tocmai acum, așa, sine ira et studio ?

— Numai așa.

— Și cum semnezi legămîntul ăsta ?

— Cu toată candoarea :

Ce ne-o fi găsit de ne-am învrednicit noi cu aceasta, neavînd bineînțeles decît scuza pumnului de arginți cu care ne va răsplăti binecunoscuta „generozitate” pecuniară a revistei ?

Oare nu puteam lăsa cronica, noastră teatrală

MYOSOTIS.